

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Oszályozás

614.441

Szerző:

Cím: Wolffék lerombolják és megdrágítják a kórházakat

Forrás:

Népszava

Hely

Idő

"1921"

Személy

Byp.

(Hely)

1921. 9. 30

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Olda)

Közp. nyomt. XX

Wolffék lerombolják és megdrágítják a kórházakat. Fővárosunk legujabb mozicsillaga, aki két év óta városatyaszerepekben állandóan nagy föltűnést és derűtséget kelt, von Wolff ur, a fővezér a főváros költségvetésének tárgyalása során tudvalevően kijelentette, hogy neki és az ő együttesének legalább 10 évre van szüksége, hogy itt mindent leromboljon, amit a „destruktív” elődök építettek. És ime az ígéretet hamarosan tett követi, amely a főváros lakosságát meggyőzi majd arról, hogy Wolffék komoly igyekezettel láttak hozzá a rombolás nehéz, felelősségteljes mesterségéhez. Közismert tény, hogy a kórházak terén nálunk mindig betegek voltak a közállapotok és a kurzus a betegnek megadta a kegyelemdőfést: annyira lezüllesztette a főváros közegészségügyi ellátását, hogy itt komoly hozzáértés esetén is csak súlyos áldozatok árán lehetne rendet teremteni. A meglévő kórházakban kevés a férőhely, rossz az ellátás és kórházaink felszerelése rendkívül hiányos. Elsősorban tehát új kórházak építésére volna szükség, mi sem természetesebb tehát annál, hogy a városi házi fő- és alvezérek a főváros egyik nagy kórházának, a 900 ágyval rendelkező Zita-kórháznak lerombolását határozták el. (Pár nap előtt irtunk róla.) Tíz nap óta a Zita-kórházba új beteget már nem vesznek föl, október végéig pedig az ott ápolott betegeknek is el kell hagyniuk a kórház telepét. Hogy hová menjenek? Ez a kérdés azután már nem tartozik Wolff urék érdekszférájába, ők csak a rombolás munkáját vállalták és e tekintetben nem érheti őket zokszó. De legyünk csak igazságosak és ne hallgassuk el, hogy a Zita-kórház valóban nem tartozott a modern nagyvárosi kórháztypusok közé. A

háborus években építették 40 nap alatt azzal, hogy fél esztendeig megteszi majd a szolgálatot és akkor különben is „csak” sebesült, beteg katonák ápolására szánták. Közben azonban szomorú tapasztalatok bebizonyították, hogy a főváros még erre a rossz állapotban levő, rozoga kórházra is rászorul, mert még a Zita-kórház 900 ágyával együtt sem tudják a főváros betegeit kórházi ápolásban részesíteni. A megoldás tehát — ismételjük — csupán az lehetne, hogy új, modern kórházakat építenek és ezek elkészültével, amikor megfelelő pótlásról gondoskodtak már, eltakarítják a Zita-kórházhoz címzett romokat. A Wolff-féle csákányok azonban rövidesen belekapnak a Zita-kórház pavillonjaiba anélkül, hogy megfelelő pótlásról gondoskodás történt volna. Nem csodálkozunk tehát, ha a tisztifőorvos ur kétségbeesetten tördéli a kezét és némi aggályai vannak az iránt, hogy mi vár erre a szegény fővárosra, ha itt netán valamilyen járvány üti föl a fejét. A főorvos legalább néhány Zita-kórházbeli pavillon számára könyörög kegyelmet Wolff uréktól, de aki tudja, hogy a mostani kurzus nem végez fél munkát, nem csodálkozik majd azon, ha a tisztifőorvos hiába könyörög majd az uraknak. Ők ezt a rombolást már a maguk javára elkönyvelték

és a kórházügy egy újabb reformján dolgoznak: föl akarják emelni az ápolási díjakat. Nyilván úgy gondolkoznak az urak, hogy ha már olyan kevés a kórház, legalább fizessék azok vagy azokért, akiknek az a kiváltságos szerencse jutott osztályrészül, hogy Wolff ur moziáster és kurzus vezér uralma idején valamely fővárosi kórház ánoitai lehetnek.

Szekezfóvarosi hazinyomda 1920